

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 253 — Barcelona, febrer-març 1964

Preu : 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a les 7'50 del matí per ones curtes de 30, 39, 43 i 48 metres.

De 2 a 3 de la tarda, programa de sobretaula per ones curtes de 21, 25 i 27 metres.

De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la nit, per ones curtes de 30, 39, 43 i 48 metres.

Els dilluns i el dijous al vespre, emet en català.
¡CATALANS: ESCOLTEU-LA!

¿VINT-I-CINC ANYS DE PAU?

En relació amb l'aniversari de la fi de la guerra civil, algunes qüestions polítiques del moment adquireixen una significació particular.

En primer lloc, convé constatar que mentre la classe obrera i el poble arriben a aquest aniversari amb confiança en un esdevenidor no llunyà de llibertat —mai com en aquest darrer any s'havia vist tan clar el procés de liquidació del règim de Franco— la dictadura celebra el quart de segle de la seva victòria amb accents que tenen més de marxa fúnebre que de marxa triomfal.

En aquests dies, una revista falangista titulava així un article: "Encara tenim temps, però ¿fins quan?" Al Congrés de dones falangistes, Solís ha parlat del que calia fer "mentre Franco encara es troba entre nosaltres". En infinitat d'articles i àdhuc en discursos de ministres i jerarques es transparenta, moltes vegades sense intentar de dissimular-lo, el problema de la successió.

Es a dir: que les pròpies classes dominants reconeixen que les coses no poden seguir gaire temps més tal com estan.

El ventall de forces que es pronuncien contra la dictadura de Franco abarca cada cop sectors més amplis de la societat espanyola, i potser Catalunya sigui un dels millors exemples que ho confirmen.

La carta dirigida a Fraga Iribarne, demanant responsabilitats per les tortures sofertes pels miners asturians, va ser signada per un centenar de personalitats i d'intel·lectuals catalans, de totes les tendències. En la defensa, per exemple, de la llengua catalana, participen personalitats la pertinença política de les quals va de l'extrema esquerra a l'extrema dreta. L'Omnium Cultural, recentment clausurat pel govern, era finançat per la gran burgesia catalana. Es cert que aquests elements utilitzen el sentiment nacional —com ho han fet sempre— com una força que els permeti canviar la dictadura de Franco per una altra forma de poder que salvaguardi els seus interessos i en la qual puguin ocupar una posició privilegiada. Però independentment dels seus fins, en defensar una cultura que Franco va voler aixafar, s'oposen a la política franquista i contribueixen objectivament a ampliar la lluita per les llibertats democràtiques.

Amb les declaracions antifranquistes de l'Abat de Montserrat s'han identificat més de 400 sacerdots catalans, i a l'ensem li han estat adreçades milers de cartes des de tots els racons de Catalunya en expressió de solidaritat i manifestació d'una gran simpatia.

Totes aquestes preses de posició de personalitats, intel·lectuals, estudiants i clergues, posen de relleu que per a les diverses classes i capes de la societat apareix clarament que Franco i el seu règim constitueixen l'obstacle fonamental per a la realització de les transformacions democràtiques que Espanya necessita.

La lluita constant de la classe obrera, i particularment les grandioses vagues de 1962 i 1963, han donat un tal impuls i extensió a l'oposició a tot Espanya, que els sectors de l'oligarquia es donen compte que no els és possible de seguir governant gaire temps més amb les formes feixistes emprades fins ara. Això explica que, en certa manera, avui també hi hagi una oposició oligàrquica, la qual, en la mesura que la lluita de les masses s'amplia i enforteix, pugna per trobar una solució que doni continuïtat al poder del capital monopolista, sense Franco.

La política dita de "liberalització" no més es pot comprendre situant-la en aquest marc. Davant de la pressió de les masses —no oblidem que Fraga i la política de "liberalització" aparegueren després de les grans vagues del 1962— l'oligarquia financera ha de retrocedir fent certes concessions que li permetin despertar il·lusions en una paulatina democratització, i intentar d'aquesta manera frenar l'acció popular.

Aquesta lluita de camarilles, les contradiccions en els propis cercles governants, no han de crear confusions, sinó que han de portar les masses al convenciment de l'estat de descomposició del règim i que en aquests moments allò que és decisiu —el que pot accelerar aquest procés de descomposició fins al seu límit extrem— és la lluita de la classe obrera, la lluita de tot el poble. Totes les victòries parcials que han estat arrencades en aquests 25 anys, incloses les concessions que el govern ha tingut que fer en el marc de la "liberalització", no es deuen a una altra cosa que a la lluita de les masses.

En complir-se aquests 25 anys de terror, ruïna i misèria, la dictadura ha llençat el lema de "Vint-i-cinc anys de pau". Però ¿quina pau és aquesta? És la "pau" dels feixistes que han incendiat el Casal de Montserrat, dels qui empresonen els qui expressen i defensen les seves idees democràtiques, dels qui voldrien allargar la supervivència del règim de Franco mantenint vius els odis i les venjances engendrats per la guerra civil.

Es la "pau" que el governador civil Ibáñez Freire exaltava davant dels ex-di-

visionaris "blaus" dient: "Si arribava el cas, tornàriem a l'acció amb el mateix ardiment..."

Es la "pau" del dictador Franco que no vacil·la a lliurar Rota als nord-americans per tal que en facin una base de submarins amb "Polaris", atraient així sobre el país l'amenaça de destrucció.

Es clar, però, que aquesta política està condemnada al fracàs. Tot el que està passant a Espanya demostra a qui vol veure-ho que els espanyols anhelan un règim de convivència, de justícia i llibertat. Això és el que han expressat els barcelonins que han arrencat els cartells que les autoritats havien posat a les parets de la ciutat amb motiu del 25 aniversari.

Mesures reals, efectives, en el camí de recuperar aquesta pau tan desitjada seria l'amnistia dels presos i exiliats polítics, el tornar al nostre poble les llibertats democràtiques.

Però aquestes i d'altres mesures necessàries per a un veritable desenvolupament democràtic i de tot ordre del nostre país, no pot esperar-se que les faci el règim de Franco. D'altra banda, la "liberalització" de Fraga no donarà més que el que hom li obligui a donar amb la pressió de les masses.

Tot això ens reafirma en la justesa de la nostra política, en el nostre objectiu de la Vaga General Política, preparant i entrenant les masses en les lluites parcials pels seus drets econòmics, polítics, culturals, professionals...

El gran avanç que l'oposició catalana ha donat en aquests darrers mesos indica que hi han condicions molt favorables per tal que els comunistes i tots els demòcrates puguem impulsar l'acció en múltiples fronts: en la lluita per les reivindicacions econòmiques i les llibertats sindicals, en la campanya en defensa de la llengua i de la cultura catalanes, per l'amnistia, per les llibertats democràtiques...

Tots els canvis que s'han produït i s'estan produint al nostre país es deuen en primer lloc a la lluita de la classe obrera i de les masses populars. Aquesta ha de ser la nostra millor brúixola per a orientar-nos en el complicat quadre que ofereix l'actual situació política.

Continuar impulsant aquesta lluita, marxar decididament cap a la Vaga General Política, segueix essent el nostre primer objectiu i el camí més curt i més eficaç per liquidar definitivament la dictadura franquista, el poder de l'oligarquia financera, independentment dels homes que el representen.

Els camperols volen sortir d'una greu situació

A mesura que es perllonga l'existència del règim franquista, les dificultats econòmiques dels camperols apareixen cada dia d'una manera més clara i més greu. El que, en altres circumstàncies, podria ser expansió i augment de riquesa pels treballadors de la terra, sota el franquisme es converteix en situació catastròfica.

Malgrat que la mitja de les collites, en termes generals, no sigui superior als nivells mitjos d'abans de la guerra, el nostre país es troba avui amb una crisi de superproducció. Els 31 milions d'habitants que compta Espanya actualment, no arriben a consumir el que absorbien els 22 milions d'abans de la sublevació franquista.

No és, doncs, un rendiment excessiu la causa que els camperols no puguin vendre la seva producció, sinó una disminució considerable del consum i la pèrdua quasi completa dels mercats exteriors, com a resultat de la política que segueixen els governants. Els intermediaris i especuladors, aprofitant la feblesa del poder adquisitiu de les masses consumidores, fan beneficis escandalosos. Porten als centres de consum just els productes necessaris per a poder vendre al preu més car possible; i tot el que sobra, que ells no volen, queda a les mans dels camperols que es veuen obligats a llençar-ho o a donar-ho a un preu ruïnós.

A les comarques de Lleida i Tarragona l'expansió de l'avicultura havia esdevingut la base del sosteniment de la petita pagesia. Avui s'ha convertit en la ruïna de molts petits camperols. Els petits avicultors no poden vendre el pollastre a més de 20-25 ptes./quilo, mentre el cost de la producció s'eleva a més de les 32. La producció d'una dotzena d'ous costa 25 ptes., mentre el productor no la pot vendre a més de 10-15, segons qualitat.

Els criadors de porcs de la província de Lleida no arriben a vendre el bestiar a més de 20 ptes./quilo. Ningú no es preocupa si la pesta i l'enfermedat li han causat estralls.

La fruita collida a l'Urgell, que els consumidors paguen a 25, 30 i fins 40 ptes./quilo en certs mercats, es paga al camperol entre 5 i 8 ptes.

Els viticultors del Camp de Tarragona, del Priorat o del Penedès, no poden vendre els seus vins a preus remuneradors, i les grans quantitats que els consumidors o l'exportació no han pogut absorbir, són destinades a la producció d'alcohol.

Els cultivadors de cotó del Baix Ebre es veuen obligats a lliurar a preu reduït el 12% de la seva collita de cotó tipus americà, sota el pretexte que és destinat a l'exportació en concepte de producció excedentària. La mentida que amaga aquest pretext es fa evident si hom considera que les superfícies sembrades enguany han estat inferiors del 25 al 30% a les de l'any passat.

I no parlem de l'oli d'oliva que, després de no poder-lo vendre si no és a un preu insuficient, a sobre, els camperols es veuen obligats a guardar-lo, amb les despeses a càrrec seu. A l'única cosa a que poder aspirar és a un lliurament anticipat de 10 ptes. per quilo d'oli ofert,

i aixó mitjançant el pagament d'un interès força elevat!

Aquesta política del règim franquista, contrària als interessos dels agricultors, és enormement beneficiosa per als financers i grans capitalistes que el sostenen. Per a ells són els bons negocis.

Quan el país no sap que fer ni on posar l'oli d'oliva de les nostres oliveres, el govern importa de l'estranger milers de tones d'oli de soja, o d'altres llavors oleaginoses, per tal de convertir-los en oli a les fàbriques muntades especialment amb aquest objectiu, com passa ara amb la que es construirà a la província de Tarragona amb participació de capital americà.

Quan els camperols de l'Urgell no poden vendre el panís a més de 3'80 o 4 ptes./quilo, el govern importa amb exoneració de drets de duana, les desenes

de milers de tones que els sobren als americans.

En el moment que els camperols necessiten posar en venda la seva collita de ví, per tocar diners, el govern importa desenes de milers d'hectòlitres d'alcohol.

Es clar que pretendre que l'agricultura pugui desenvolupar-se en aquestes condicions, com pretén el règim, és viure de la il·lusió que els camperols poden continuar deixant-se enganyar. Per aixó, la situació actual de l'agricultura porta inevitablement els camperols a comprendre la necessitat de modificacions d'estructura radicals. I cal, també, que l'orientació i realització de la política agrària sigui elaborada pels camperols i aplicada per ells. Davant les masses del camp apareix cada dia amb més urgència la necessitat d'una sortida democràtica.

LA LLUITA PEL CANAL D'URGELL

Fa un segle que els pagesos de l'Urgell estan fent front a la societat concessionària de l'explotació del Canal. Els litigis i les lluites han tingut sovint un caràcter virulent. Va caldre que vingués la República perquè el cànon de reg fos pagat en metàl·lic (a raó d'un tant per jornal de terra), i posar així fi a l'arbitrari sistema feudal que consistia en el lliurament a l'empresa de la novena part de la collita.

Però d'ençà que el franquisme fa la llei, les disposicions oficials de pagament en metàl·lic, segons el curs del preu del blat, han estat burlades sistemàticament i el preu del cànon ha pujat de manera vertiginosa. Tothom recorda el darrer augment escandalós, imposat amb la complicitat del règim, que d'un sol cop va doblar el preu de l'aigua.

Un altre motiu de lluita entre la Comunitat de Regants i la Societat del Canal ha estat la qüestió de les obres indispensables de consolidació i revestiment de les canalitzacions. L'empresa concessionària ha rebutjat de manera sistemàtica les proposicions fetes per la Junta Central de Regants de fer-se càrrec del Canal per prendre en mans la realització d'aquests treballs que el país reclama des de fa anys.

I ara, quan s'ha acabat la concessió a profit de la Societat, i el país considerava que per fi podria prendre possessió del Canal, que és ben seu, el règim franquista ha inventat una nova maniobra: s'ha obert un expedient per determinar qui ha de ser el futur propietari: l'Estat o bé la Comunitat de Regants.

Les intencions d'usurpació estan ben clares pel sol fet de posar en dubte el dret de propietat dels regants sobre el Canal, però encara ho estan més si considerem que els qui estan interessats a que les obres del Canal escapin als seus legítims propietaris, tenen el cinisme de dir que els regants són incapaços d'assegurar la seva explotació.

Aquest jesuïtisme és revoltant car tothom sap que per culpa de la incúria

flagrant de l'empresa, després de 100 anys de concessió, en lloc dels 33 metres cúbics per segon, atribuït teòricament, el Canal d'Urgell només pot portar-ne 20, raó per la qual la situació del país hauria esdevingut catastròfica sense els 8 metres cúbics suplementaris del Canal Auxiliar, pagat també amb escreix pels regants.

El fet és que, sota la capa hipòcrita d'un neguit per la bona gestió del Canal, ja ha passat **provisionalment** a fer-se càrrec de l'explotació la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. Però si la Comunitat de Regants no reacciona vigorosament, abans que acabin els sis mesos de la tramitació de l'expedient, hi han raons de sobres per preveure que els interessos privats, avui encara tàcticament inconfessables, acabaran d'una manera o d'altra per clavar les seves urpes en la sucosa gestió financera d'una empresa tan important com és la del regadiu de 70.000 hectàrees de les riques terres urgellenques.

Aixó significaria per a les 30.000 famílies que componen la Comunitat de Regants l'eternització del passat, és a dir: augmentos periòdics i escandalosos del preu de l'aigua, una agudització de l'estat deplorable de les obres del Canal, amb el trencament cada any més sovintejat de les canalitzacions, en els mesos de sequera, quan les terres tenen més set d'aigua; la pèrdua de tota esperança de veure realitzades aviat les obres que permetin que els 33 metres cúbics de capacitat no siguin solament una utòpica befa, sinó una magnífica realitat.

La lluita és, doncs, d'importància considerable. Els regants no han de caure en el parany d'esperar la "justa decisió" del Consell d'Estat. L'Estat franquista està al servei dels exclusius interessos del gran capital que segurament té posats els ulls en els sucosos beneficis que pot reportar-li l'administració del Canal.

Davant d'aquest perill, la conducta a seguir no pot ser altra que la d'una oposició massiva i intransigent a tota pretensió d'usurpar-los un dret de propietat que

(continua a la pag 4)

LES LLUITES DELS TREBALLADORS

A la "Ford Motor Ibèrica", de Barcelona

Els treballadors d'aquesta empresa han demostrat que la unió de tots en torn d'unes reivindicacions que estan disposats a defensar, i l'organització i la lluita fan recular a la patronal. A la Ford s'ha obtingut un augment de salaris, a raó del qual els peons cobren ara 157 ptes. diàries, els especialistes 171, els oficials de segona 185, i els oficials de primera 207. A més, s'han aconseguit dues pagues extra anuals, d'un mes cada una, i una de mig mes. La unitat assolida en la lluita es manté ara en la disposició a defensar aquests salaris per tal que la patronal no pugui arrencar-los la victòria.

Corresponsal.



A "Industrias Metálicas Castelló", de Barcelona

Malgrat la vaga del mes de novembre, aprimers de gener l'empresa encara mantenia el sistema de primes que els obrers volien revisar. A més, volia prendre represàlies contra els dirigents del moviment. Els treballadors van demanar la intervenció de la Delegació del Treball, la qual el 12 de gener els va fer saber que eren acceptades les seves reivindicacions. Malgrat això, l'empresa seguia resistint-se a cedir. Aleshores, tots els obrers units van iniciar el 27 de gener una acció de treball lent que ha durat fins al primer de febrer. L'empresa s'ha vist obligada a cedir i no sols ha tingut que concedir un augment de salaris del 30%, sinó que les amenaces d'acomiadament han estat anul·lades.

Corresponsal.



A la RENFE

El dia 13 de gener va tenir lloc al local de la C.N.S. de Barcelona una reunió dels vocals i enllaços del grup provincial de la RENFE, amb assistència dels jerarques sindicals corresponents. L'objecte era exigir resposta urgent a l'escrit enviat al ministre del Treball amb data 3 de desembre, que insistia en gestions anteriors de les quals ja vam informar en el número del proppassat mes de desembre.

La reunió del dia 13 va ser tumultuosa, tothom cridava, els enllaços i vocals van parlar de sous de fam i d'injustícies. Al final els jerarques van acceptar d'enviar al Cap Nacional del Sindicat de Transports una petició de reunió urgent de tots els vocals nacionals de la RENFE per resoldre el problema dels salaris. L'escrit que es va acordar enviar a Madrid diu: "Exigim en el termini més breu possible la confecció d'un nou Reglament de Règim Interior, amb salaris mínims de 5.000 ptes. al mes. Mentre duri la confecció d'aquest Reglament, el 75% de les 5.000 ptes., i, després, l'abonament íntegre d'aquesta quantitat, amb caràcter retroactiu des del primer de gener d'enguany." Més endavant afegeixen: "Existeix un creixent i justificat malestar que pot donar lloc a conflictes socials d'extremada gravetat, respecte dels quals aquest grup sindical declina tota responsabilitat."

La resposta que ha estat donada als enllaços i vocals és que: havent-se reunit el Consell de Ministres i havent donat lectura a l'escrit presentat pels Delegats Sindicals de la RENFE, ha estat examinat detingudament i s'ha acordat per unanimitat **posar-lo en estudi.**

No és estrany que amb el cinisme d'aquesta resposta, rebuda després de quatre mesos de peticions urgents, la indignació s'estenguí entre els ferroviaris. Hi ajuden les injustícies de tota mena, com la recentment ocorreguda a un mosso d'agulles de l'estació de Sant Vicens de Castellet que ha quedat paralític i que —després de més de vint anys de servei— li donen "llarga enfermetat", la qual cosa equival a condemnar-lo al pacte de la fam. Els seus companys de Sant Vicens de Castellet i de Manresa van posar un paper a la paret de l'estació iniciant una subscripció en favor seu.

Se sap que els vocals de Madrid han visitat el subdirector de la RENFE amb la mateixa reivindicació d'augment de salaris i que aquest individu els ha contestat que no podia haver-hi augment i va afegir, en tò amenaçador: "Això no és Astúries." També se sap que a Guadix (Granada) i a Almeria els ferroviaris han posat a la tauleta d'avís de les seves estacions unes còpies del document elaborat pels ferroviaris de Barcelona, i que a Granada la secció social del Sindicat del Transport, malgrat la resistència dels jerarques, ha fet seva la carta dels ferroviaris de Barcelona al ministre del Treball.

Corresponsal.



A l'Ajuntament de Barcelona

El dissabte dia 8 de febrer, des de les 10 del matí a les 2 de la tarda, els empleats de l'Ajuntament es van manifestar en una impressionant manifestació silenciosa, a la plaça de Sant Jaume, en demanda d'un augment de salaris. L'alcalde els va demanar que s'incorporessin al treball, però ells es negaren. Poc després van aparèixer dos jeeps de la policia que van insistir a que entressin, però ells es negaren novament.

L'editorial de "La Vanguardia" del dia 18 explicava: "Inquiets, els funcionaris de l'Ajuntament de Barcelona han mostrat aquests dies cert malestar. Causa: la insuficient remuneració del seu treball."

La vaga dels funcionaris ha obligat a que la seva situació hagi estat el tema central de la reunió plenària de l'Ajuntament celebrada el dia 13 de febrer. Es va acordar augmentar la remuneració dels funcionaris en 170 milions de pessetes anuals, que aquest augment sigui efectiu a partir del primer d'abril, que es lliurin quantitats avançades a compte a partir del primer de març, i que es constitueixin comissions mixtes de consellers i empleats per tal de fixar el repartiment d'aquestes remuneracions complementàries.

Cansats d'esperar les promeses d'augment, els empleats de l'Ajuntament han obtingut aquesta victòria emprant l'arma insubstituïble de tots els treballadors: el recurs a la vaga.

Corresponsal.

A la "Montesa", de Barcelona

Després de les vagues de braços caiguts dels dies 2 de desembre i 10 i 11 del mateix mes, l'empresa va començar a recular. Davant la unitat dels obrers, la patronal va començar a admetre algunes reivindicacions, encara que no totes les que els treballadors exigien. Aquesta tàctica va produir certa vacil·lació i alguns van acceptar les ofertes de l'empresa, trencant així la unitat de tots. Malgrat això, tots són conscients que les millores assolides són el resultat de les lluites i que si haguessin mantingut la seva unitat, ho haurien aconseguit tot.

Aquesta experiència ha estat assimilada per tots els treballadors de la Montesa. El moviment d'insatisfacció no para a cap secció, reclamacions aquí i allà... Es fa evident la necessitat de l'organització obrera. No n'hi ha prou amb la decisió de lluitar. Cal crear comissions que prenguin la direcció de la lluita, àdhuc quan els vocals del jurat són honrats, car ells sols, sense que els obrers estiguin organitzats, no podran mai superar els obstacles que els hi posaran els Sindicats Verticals al servei dels patrons. L'experiència de la Montesa demostra que quan es comença una acció, cal estar disposats a portar-la fins al final, acceptant totes les dificultats que es presentin, tots units, organitzats, amb fermesa i serenitat.

A més, els obrers de la Montesa no són els únics explotats. També hi han altres fàbriques on els obrers necessiten viure millor. La seva lluita és la nostra. Ens concerneix a tots. El dia que els de la SEAT, de la MACOSA, de la Hispano-Olivetti i de la Montesa vagin junts a la lluita, ¡quina força immensa!... ¡Quin problema per la patronal! ¡Quin desconcert per al règim! Es clar que els obrers només poden sortir guanyant d'una acció semblant.

Corresponsal.



A "Glucosa y Derivados S.A.", de Barcelona

Aquesta fàbrica treballa fins i tot els diumenges. Fa temps que els obrers tenen demanat que es trobi una solució per tal que no tinguin que treballar tots els diumenges. Com que l'empresa no els feia cap cas, els obrers han decidit solucionar el problema pel seu compte i el diumenge 26 de gener van parar tot el dia.

Corresponsal.



A la SEAT, de Barcelona

Després de diversos dies de treball lent en protesta per la imposició del nou conveni col·lectiu que no recull les reivindicacions per escrit amb les signatures de la immensa majoria dels obrers de l'empresa, s'ha aconseguit un augment de la prima anual de 4.000 ptes. Però la lluita no pot considerar-se acabada. Tots els vocals del Jurat que no van anar a Madrid a acceptar la imposició del conveni, van signar un escrit el dia 8 de gener demanant la seva anul·lació i l'aprovació d'un de nou, sobre la base de les peticions fetes pels obrers.

Corresponsal.

EXTENSIÓ DEL MOVIMENT NACIONAL

El moviment per les llibertats nacionals de Catalunya adquireix cada dia major extensió i s'enforteix. La repressió organitzada pel règim no sols no aconsegueix frenar el moviment, sinó que crea noves possibilitats per tal que altres forces s'hi sumin i es radicalitzin les que ja hi prenen part.

A cada cop del franquisme es replica amb el corresponent contracop. El tancament de "l'Omnium Cultural" va ser contestat amb l'assistència massiva a la concessió dels premis de Santa Llúcia i amb la institució del nou premi Rafael Campalans; a la prohibició de "l'Agrupació Dramàtica de Barcelona" s'ha contestat amb la constitució d'altres; a l'incendi del Casal de Montserrat s'ha replicat amb manifestacions al carrer i una denúncia a l'autoritat judicial. A la provocació de la commemoració de la "liberación de Barcelona" s'ha contestat massivament amb l'arrencament dels cartells que el règim havia distribuït per tota la ciutat. A les amenaces del "Movimiento Jonsista", que reivindica l'incendi del Casal de Montserrat, es contesta amb fermesa, denunciant-los judicialment i mantenint-se fermes les persones amenaçades. A l'atac de Fray Justo Pérez de Urbel contra l'Abat de Montserrat, han contestat 407 sacerdots catalans amb la seva adhesió a les declaracions de l'Abat.

Front a aquest moviment irreversible, el Capità General, el Governador Civil de Barcelona Ibàñez Freire, i el Delegat d'Informació i Turisme Delgado, no fan més que repetir els crits histèrics de sempre. El governador Ibàñez Freire va declarar el dia 2 de febrer: "Després de vint-i-cinc anys afirmen altre cop aquí que la vostra fe no ha decaïgut i que si arribava del cas, tornariem a l'acció amb el mateix ardiment i entusiasme d'aleshores. Aixó és el que significa aquest acte." Es clar que aquestes

bravates ja no espanten ningú. Els qui les pronuncien es desemmascaren com a portadors de la violència i enemics del veritable diàleg que porti a una sortida democràtica i no violenta de la situació actual.

Però els mateixos que criden es preocupen d'organitzar l'acte de commemoració de la caiguda de Barcelona en mans de Franco, com una celebració amb cert color "catalanista". El dia 2 de febrer, a la plaça de Catalunya, van organitzar una mascarada amb barretines, sardanes i coros. La veritable opinió del poble es va expressar, i molt explícitament, amb la destrucció immediata dels milers de cartells que, des de la nit del 31 de gener, les autoritats havien fet posar per tota la ciutat. Els pocs cartells que no van ser arrencats apareixien amb la frase "25 años de paz" substituïda per "25 anys de victòria" (tal com va indicar l'Abat de Montserrat en les seves declaracions) o per "25 anys de tirania".

L'intent de reprimir aquesta acció ha palesat una vegada més la feblesa del règim. Tots els nois i noies detinguts aquells dies amb motiu de la campanya per la llengua catalana, i per la protesta contra el "delegado Delgado" han estat posats en llibertat. El mateix ha succeït amb les detencions de l'impresor Jordi Vila i del doctor Joan Colomines, contra els quals el règim no s'atreveix a retenir altra cosa que una vaga acusació de delictes d'impresament.

En canvi, el nombre d'instàncies signades individualment demanant escoles catalanes, premsa i ràdio en català, i llibertat per a la llengua, s'eleva a més de 6.000, procedents de tot Catalunya; i l'Abat de Montserrat ha rebut prop de 5.000 adhesions a les seves valentes declaracions. Un lloc destacat entre aqueixes adhesions l'ocupa la lletra col·lectiva de 407 sacerdots de totes les diòcesis catalanes, entre els quals es troben Mn. Josep Sanabre,

historiador ben conegut i arxiver del Bisbat de Barcelona, Mn. Ricard Pedrals, consiliari dels Minyons de Muntanya, i el canonge de Tarragona Mn. Vicens Nolla. Entre d'altres coses, hom pot llegir a la seva carta: "Enterament responsables de la nostra missió pastoral, i al mateix temps conscients de les realitats que heu denunciat clarament, ens identifiquem totalment amb la vostra coratjosa presa de posició. Montserrat, centre espiritual i santuari nacional de Catalunya per la gràcia de la història, com ho heu dit en les vostres declaracions, és a més la consciència i l'esperança del nostre poble."

L'únic grup que apareix al costat del règim, oposat al moviment nacional del poble català, és el grup dels incendiaris del Casal de Montserrat, que s'ha donat a conèixer com a "Movimiento de las Juntas de Ofensiva Nacional Sindicalistas (JONS)". Diverses persones han rebut amenaces per carta, a l'estil dels terroristes de l'O.A.S. francesa. El "Movimiento Jonsista" pretén espantar col·locant-se etiquetes teatrals: "Sección de Lucha Interior Poblaciones", "Grupo Psicológico", a l'encapçalament de les seves cartes. L'actuació d'aquests "comandos" que poden incendiar, robar els documents del Casal de Montserrat, i amenaçar impunement vides i propietats de persones pacífiques, amb la protecció de les autoritats i de la policia, desemmascara als ulls de tothom la realitat que hi ha a sota de la demagògia franquista sobre "l'estat d'ordre". ¿Quí —doncs— viu encara de la guerra civil? ¿Quí és que autoritza l'actuació d'aquestes bandes terroristes?

La continua extensió del moviment nacional català està col·locant cada dia més la dictadura de Franco en el lloc que li correspon: un règim condemnat per la història, que ha arribat a l'etapa en la qual la seva descomposició és visible per tothom i no li queda altra cosa que ser escombrat pel poble.

(Vé de la pag 2)

no admet ni el principi de cap discussió.

La Comunitat de Regants té una representació legal, la Junta Central, de la qual ha d'exigir una actitud ferma i conseqüent en la defensa dels interessos del país, igual com va fer-ho en la primera etapa de la passada lluita contra l'augment abusiu del cànon de règ. La rica experiència acumulada durant els dos anys d'enfrontament contra la Societat del Canal i fins i tot contra el govern, ha de ser aprofitada ara, en aquests moments. Mentre la Junta Central i els regants van mantenir la seva unitat com un sol bloc, l'empresa i el govern s'hi van trencar les dents, i si l'acció no va acabar victoriosament va ser perquè aquest bloc únic es va desintegrar.

La batalla d'avui encara és més important i decisiva. Els regants de cada poble han d'organitzar-se per defensar els seus drets de propietat del Canal. Cal acorralar el Consell d'Estat amb protestes, denunciar la maniobra de l'expedient que s'ha començat, organitzar assemblees locals i comarcals per discutir el problema, nomenar comissions de defensa. Cada poble ha de crear l'instrument per fer sentir vigorosament la seva veu: ¡EL CANAL D'URGELL PERTANY A LA COMUNITAT DE REGANTS I A NINGU MES!

FORA DE ROTA ELS POLARIS!

El primer de març ha entrat a la base naval de Rota (Càdiç) el submarí nord-americà **Lafayette**, equipat amb coets atòmics "Polaris".

D'aquesta manera els pobles d'Espanya s'enteren —encara que la premsa no n'hagi dit res— que la recent pròrroga del pacte hispano-nord-americà del 1953 ha significat noves concessions als Estats Units, les quals venen a agreujar els perills que es deriven de l'existència de bases ianquis en el nostre territori.

L'any passat, davant de l'anunci fet pel govern dels Estats Units del seu propòsit d'enviar un grup de "Polaris" al Mediterrani, el govern de la U.R.S.S. va dirigir un missatge als dels Estats d'aquest mar per tal d'advertir-los del perill que aquesta mesura suposava per a la pau i la seguretat dels seus països. Entre d'altres coses, la nota soviètica deia: "... Els submarins provistos de coets **Polaris** que navegaran davant les costes dels països del Mediterrani, ampliarien la superfície des de la qual podria ser efectuada una agressió nuclear, i, per tant, eixamplarien l'esfera

geogràfica d'utilització de les mesures de resposta, inevitables en aquest cas, per tal de posar fora de combat els punts de suport de l'agressió. Es comprensible que s'exposarien a un major perill els països que tinguessin bases permanents o temporals per a aquests submarins."

Comprenent-ho així, els governs d'Itàlia, Grècia, Xipre i d'altres països van rebutjar de donar entrada als seus ports als submarins amb **Polaris**. Però el general Franco no ha vacilat a cometre aquesta nova ignomínia, amb tal de conservar la protecció ianqui per continuar oprimint els pobles d'Espanya. Malgrat els desmentits vergonyants de Fraga Iribarne, el govern franquista ha acceptat de fer de Rota "la segona base dels submarins atòmics a Europa", tal com ha declarat el proppassat 20 de febrer el comandant de la base nord-americana de Holy Loch (Escòcia).

La defensa de la seguretat i de l'honor d'Espanya, de la vida dels espanyols, exigeix que tots fem arribar al govern la nostra protesta i l'exigència que el pacte hispano-ianqui sigui liquidat.